

Argentína

Jedno ráno sa obloha hrozivo zatiahla a začalo vytrvalo pršať. Mokrý a uzimný, zaklopal som na dvere ošumelého majera. Otvorila mi vetchá starena a premeriavala ma neprístupným, ostrým pohľadom. Chcel som ju poprosiť, či by môj stan mohol spočinúť na jej postati, ale ona naznačila, že v tomto smere nemieni podniknúť žiadne kroky. Sadol som na bicykel a pobral som sa preč.

Po niekoľkých kilometroch, keď som zdvihol zrak, premkla ma ohromná radosť. Prichádzal som k opustenej, už trocha zvetralej estancii, zo všetkých strán zarostenej bujným plevelom. Aj napriek takej nevľúdnej charakteristike, prudko som zabočil k nízkej, širokej bráne. Bola zamknutá na kľúčik, ale dážd' ma nenechal dlhšie otáľať. Rýchlo som odkabčal batohy, prehodiac ich vzápätí širokým oblúkom do biedneho dvora. Za nimi nasledoval bicykel a na záver moja zúbožená telesná schránka. Aj keď mi rozum silne zdôrazňoval dôsledky takeho činu, od svojho predsavzatia som už neupustil. Chladnokrvne som sa zapelešil na suchom prístenku, krytom od cesty bariérou planého viniča a začal som si čítať vreckovú bibliu - najlepšiu to výzbroj proti všetkým pohromám.

„Prespím v suchu a ráno odtiaľto vyfuním.“ Posmeľoval som sa v duchu. Lenže ráno pršalo ešte viac a rovnako tak po celý deň. Pred súmrakom dážd' síce ustal, ale na nejakú jazdu už nebolo ani pomyslenia. A tak som bol nútený hostovať tam ešte jednu noc. Chmúrne myšlienky mi mútili podvedomie a práve vtedy vošiel niekto dovnútra. Bola to žalostná novina. Cítil som sa vskutku mizerne. Dotyčný šiel priamo do maštale a začal vychraňovať chlievsku mrvu. Mňa zatiaľ nezbadal. Rozhodol som sa že ho pôjdem potešiť skôr než ma vymáknem a pokúsim sa upraviť ho na spoločného menovateľa.

Zastal som pri otvorených dverách koniarne, no od prekvapenia som zabudol čo som vlastne chcel povedať. Okamžiky sa začali zhlukovať do dramatických zoskupení.

Na plánkach stál sváko, ešte pri sile, nastražený ku skoku ako puma a v rukách hrozivo dvíhal vidly. Nie však proti mne. V rohu, pred kopou suchého lístia totiž meškala dlhá varana a prudko uvažoval ako prefíkať starého pána, ktorý mu blokoval cestu ku dverám. Pritom metal chvostom tak svižne, že tento sa v bleskurýchlych vibráciách takmer strácal z dohľadu. Svákovi nešlo o veľa, ale jašterovi išlo o život. Po niekoľkých sekundách, keď sa mi zdalo akoby sa predomnou zasekol film, ujček náhle vymrštil gazdovské trojky a pripichol draka k drevenej podlahe. Ten začal syčať a strašne sebou hádzal, lenže baťko bol rúči chlap. Tlačiac vidly k zemi, polapil palicu hrubú ako bačova fujara a naložil jašterovi ukrutný nárez. O chvíľu bolo po všetkom.

„Jedného nájomníka práve poslal do pekla, teraz som na rade ja.“ Hovorím si neveselo a akonáhle sa otočil zbadajúc ma, rečiem:

„*Bienvenidos*. Vitajte.“

Nečakal som kým odzdraví a aby moja diplomacia kízala tým správnym smerom, začal som mu spievať o tom, ako som sa tam zabudol, zdôrazňujúc všetky moje prednosti. Presviedčal som ho, že nie som žiadny gauner a že som čistotný.

„A kdeže máš ten stan?“

„Na prístenku. Podťe sa pozrieť.“

On rázne vykročil, ale šiel skratkou ktorú som nepoznal a strašne som trýpol, že cestou stupí na miesto, kam som chodil na veľkú. Lenže sváko mal široké srdce a všetko mi už dopredu odpustil. Potom lopatou vyhádzal hniezdo zhasnutého varana, v ktorom bol tucet jeho bielych, kožovitých vajec, srdnato po nich poskákala a ja som sa pribral trhať burinu.

Na svitaní som pľasol do hrnca konzervu, zapil pramenistou vodou a sprevádzaný
raňajším slnkom rozsievajúcim svoje lúče po zelenej prérii, pobral som sa preč.